

GS 850 Twenne alldeles nya

W i s o r.

Den Första:

Ung Erik och skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin ic.

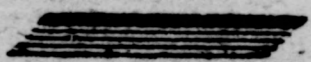
Författad af Bondesonen Pehr Thomason.

Den Andra:

Om Äktenkaps-Lyckan,

sådan hon i mångt hus nu för tiden visar sig.

Will han surt, så vill hon sött, ic.

B o n t s p i n g,
hos S. P. Lundström, 1847.

Den Första:

Ung Erik och Skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin
På skogens öde stig
Och sade: "will du blifwa min,
Så skall jag älska dig,
Som maka uti nöd och lust,
Allt intill lifwets sista pust."

Skön Karin rodnade och log
Och svarade: "Wälan!
Jag älskar dig, det wet du nog,
Så ömt som älskas kan.
Men om du skulle swika mig,
Den högste Guden löne dig."

"Förr skola stjernor falla ner,
Som perlor, till vår jord,
Än jag dig nånsin öfwerger.
Gud höre mina ord,
Och straffe mig, till ewig tid,
Om jag ej trofast blir derwid!"

Så talte Erik ämt, och lät
Skön Karin till sin barm,
Och från deß rosenläppar njöt
En kyß, så lång och varm.
Ät sälla woro begge två.
Till Julen skulle bröllop stå.

Ur Eriks famn sig Karin stert
Och hem mot hyddan lopp,
På munnen brände kyßen het
Och pulsen i galopp.
Wäl hundra slag i hjertat klog
För hwarje wingadt steg hon tog.

Dock blef hon mera lugn, när som
Hon allt för modren sagt,
Och denna med ett men och om
Sitt bifall dertill lagt,
Samt äfwen några warningsord
Hur falskheten är stor på jord.

Att Erik ei otrogen war,
Det wiste Karin wäl,
Och därför alla söckna där
Med lifwad häg och själ,
Hon snällt från rädd till wäfstol gick,
Att allt till Julen ha i fick.

När meckan ändelig war förbi
Och Söndagssolen stän,
Flög hon så aldrigt som ett bi
Till täppans åker-ren,
Hon blommar plockade i hast
Och band en färgrik blomsterqwast.

Med denna på sin Psalmbok gick
Hon sedan till Guds hus,
Och säkert war att Erik fick
Den innan solens ljus
Hann sjunka bakom bergen ner . . .
Och han fick kanske ändå mer.

Så flydde månader och dar.
Snart sommarn wex sin kos,
Och hösten kom och Karin war
Nu mer den enda ros,
Som blommade i lundens snår
Så yppig, som i blomrik wår.

En Söndag satt hon hemma sielf
I ljuswa drömmar såll,
Och speglade sig i den elf,
Som rann förbi deß rjell;
Hon satt der än, när modren kom
Helt röd från Herrans helgedom.

"Min dotter," sade modren ämt,
"Jag sorgen till dig bär,
Ung Erik har nu dig förglömt,
Han har en annan får.
Det lystes "första gång" i dag . .
Att det är sant försäkrar jag."

Med tårad blick och bleknad kind
Steg Karin hastigt opp,
Och såg sig om . . . "Du falla wäld" —
Hon sade — "styr mitt lopp!" . . .
Och med ett språng stön Karin låg
I strida elfwens falla wäg.

Om trenne weckor Erik for
Till kyrkan, med sin brud,
Och inför altarrunden swor
Wid alla werldars Gud
Att henne uti lust och nöd
Med trohet älska, till sin död.

Ur templet bröllops-skaran stred
Med fröjdefull musik,
Allt efter ortens bruk och sed,
Men mötte der ett lif
Wid kyrkogårdens gröna port.
Det bars till grafwens stilla ort.

"Hvem är den döda, som man bär?"
Ung Erik sporde nu.
"Du säkert henne minnas lär;
Skön Karin är det ju,
Som döden i förtwiflan fann."
Så swarade en gammal man.

Hemsk, såsom döden, till att se
Och mörk som stjernlös natt,
Med hemiska ögon stirrande
Hof Erik upp ett skratt
Så wildt, som ufwens hesa skrän,
Och lopp från bröllops-skaran hän.

Nu irrar han båd' natt och dag
I wanwett bygden fring,
Med dystert wridna anletsdrag.
Ei to på jordens ring
Han får i sina lefnads dar,
Ev falskt han kärlek swurit har.

Men djupt i jordens hulda stöt
Skön Karin njuter ro,
Och sofwer der en sömn så söt
I grafwens lugna bo;
Och dit går mången ömsint mö
Att tårar gjuta, blommor strö.

Den Andra:

Äktenskaps-Lyckan.

Will han surt, så will hon sött,
will hon torrt, så will han blött;
will han gå, så will hon åka,
will hon forp, så will han kråka:
will han flo, så will hon nåbb,
will han flod, så will hon ebb.

Will hon swart, så will han hwit,
will han tras, så will hon skridt;
will han äta, will hon fasta,
will hon skynnda, will han rasta;
will han hit, så will hon dit,
will hon watten, will han sprit.

Will han upp, så will hon ned,
will hon sles, så will han sed;
will han bröd, så will hon wofflor;
will han stöflar, will hon tofflor;
will hon bakut, will han fram,
will han allwar, will hon glam.

Will hon sång, så will han strål,
will han ärter, will hon fål;
will hon sofwa, will han waka,
will han brygga, will hon baka;
will hon fortgång, will han söt,
will han dricka, will hon öl.

Will han warmt, så will hon kallt,
will hon peppar, will han salt;
will han solsken, will hon mulen,
will hon flart, så will han kuler:
will han Maj, så will hon Mars.
Det är lif det . . . Guds bemaars!